

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti **NEDĚLNÍČEK**

ČERVENEC 2014

SLŮVKO FARÁŘE

Ta? O tu bych si ani kolo neopřel!

(Pojednání o jedné nejmenované...)

Mnoho obyvatel našeho města ji zná – alespoň od vidění. Mohli a mohou ji potkávat při svých procházkách, bězích nebo jízdách Podubím. A to z jedné i druhé strany. Zajímavé je, že stává při těch setkáních vždy na jednom konkrétním místě, jako by ani jinde nechtěla být, jako by chtěla ze „svého zápraží“ sledovat dění okolo. Je pravda, že pohybem moc neoplývala, budila dojem nehybné, což u „jsoucen“ tohoto typu bývá poměrně časté.

Nejde ji srovnávat s atletkami nebo gymnastkami, ani srovnání s mažoretkou by nebylo vůbec vhodné. A přitom je dost vysoká, až skoro jaksi důstojná...

Dalo by se říci, že budí respekt, ale zároveň při pohledu na ní rozpoznáváte celkovou zuboženost. Je zchátralá. Čím všim asi musela už projít, co všechno zakusila? Někteří od ní odvracejí svůj zrak nebo své oči v její blízkosti prostě sklopí...

Jsem přesvědčen, že v takových chvílích na její adresu pronesou třeba v duchu i slovo pohrdání – určitě hlavně muži. Jednou bylo možné zaslechnout, jak jeden říká, že by si o ni ani kolo neopřel! Jak hanlivé.

Má už nějaký ten pátek za sebou a je to na ní poznat. Je totiž tak nějak vypouklá, tvary nemá v některých oblastech vůbec hezké, natož líbivé.

Ani barvu nemá příjemnou, dokonce člověka napadne přirovnání, že nemocný většinou zdravou barvu nemá a ani mít nemůže. Mnozí lidé mají krásnou pleť, kdežto ona? Hrůza. Jako by byla „malomocná“. A navíc se mi zdá, že od péče o ni dávají mnozí ruce pryč. Jakoby nad ní zlomili hůl. Je to smutný příběh.

A ještě něco zajímavého: nejde u ní přehlédnout určitá majestátnost až hrдост, ale na obyčejný pozdrav vám nikdy neodpoví. Prostě nikdy.

A pak se to stalo.

Byl začátek června 2014, poměrně hezký den. Určitě se nedalo utajit, že do ní udeřila chlapská ruka! Nikdo se nepohoršoval, že ta rána přišla. Ženu ani květinou neuhodíš, ale tady najednou do ní bušilo hlava nehlava několik párů pevných rukou. Nelítostně!

Nebránila se, neměla na to už dostatek sil. Vypadalo to skoro jako rezignace. Co na to říct? Víím co.

Poděkovat Městu Dolní Benešov za pomoc jejich pracovníků při opravě
zchátralé zdi pod farou. PKF

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2014

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	7.7.	18.00	Za + Miloslava Vavroše, manželku, rodiče z obou stran a zetě	
Út	8.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	9.7.	18.00	Za Josefu Pačkovou a + příbuzenstvo	
Čt	10.7.	18.00	Za Marii Herudovou, Helenu Prchalovou a Annu Šablickou	
Pá	---	---		
So	12.7.	7.00	Za + Hildu Sklářovou – měsíční	
Ne	13.7.	7.00	Za Annu Kalužovou, manžela a děti	
Ne	13.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, rodiče a duše v očistci	
Ne	13.7.	10.00	Poděkování za přijaté milosti u příl. 90 let života a dar zdraví	
Po	14.7.	18.00	Za Jiřího Lelka, manželku a děti	
Út	15.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	16.7.	18.00	Poděkování P.Bohu za 50 let života a za živou rodinu	
Čt	17.7.	18.00	Za + Maxmiliána Nováka – měsíční	
---	---	---	---	
So	19.7.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	20.7.	7.00	Poděkování za dar zdraví, přijatá dobrodíní a celou živou rodinu	
Ne	20.7.	Záb 8.30	Za + syna, manžela a živou rodinu	
Ne	20.7.	10.00	Za + Emila Ranoše, rodiče a + rodinu	
Po	21.7.	18.00	Za + Jana Krakovčíka, otce a všechny + z rodiny Štefkové	
Út	22.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	23.7.	18.00	Za + Pavla Vojáčka, rodiče a živou rodinu	
Čt	24.7.	18.00	Za Karla a Martu Štědroňovy, za syna a tři zetě	
---	---	---	---	
So	26.7.	7.00	Za + Annu Hoferkovou, manžela a děti	
So	26.7.	ČK 17.00	Za + Zdeňka Šimka – výroční	
Ne	27.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	27.7.	Záb 8.30	Za Josefa Schlosárka – výroční	
Ne	27.7.	10.00	Na daný úmysl	
Po	28.7.	18.00	Za + manžela Eduarda Ludvíka, za + rodiče a přízeň	
Út	29.7.	6.30	Za živé a + farníky	
Út	29.7.	Záb 18.00	Za Jakuba Pačku, manželku, dvoje rodiče a dvě vnučky	
St	30.7.	18.00	Za + Josefa Reschného – výroční	
Čt	31.7.	18.00	Za syna Tomáše, rodiče z obou stran, švagry a švagrovou Rutku	
Pá	1.8.	6.30		
So	2.8.	7.00		
Ne	3.8.	7.00	Poděkování za 75 let života, za dar zdraví, živou rodinu a + sestru	
Ne	3.8.	Záb 8.30	Za Elišku Hoškovou, manžela, dvoje rodiče a švagra	
Ne	3.8.	10.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví, živou rodinu a + rodiče	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI

Sbírka NA OPRAVY

- neděle 20.7.2014

ZA TAJEMSTVÍM BIBLE – ŽIVÉHO SLOVA

PODOBENSTVÍ

Jako nádherné a vzácné perly nám byla nabídnuta působivá podobenství, která pronesl Ježíš Kristus během svého života mezi lidmi. Jeho myšlenky povznášejí mysl člověka od viditelného pozemského světa ke skutečným neviditelným a vedou k poznání nekonečné Boží moudrosti. Upoutal pozornost lidí a zapůsobil na jejich srdce, když vyvozoval naučení z přírody. Mluvil vlastně o věcech, které Bůh Otec stvořil a obdařil různými vlastnostmi. A právě tím oblékl přírodu do svých podobenství, aby lidem přiblížil Boží království. Prostřednictvím jevů z přírody i každodenního života se tak lidé mohli seznámit s novými, dosud nevyslovenými myšlenkami, jejichž jednoduchost a zároveň hloubka naplňovala mnohé posluchače údivem a touhou po nebeském království. V mnoha srdcích však pravda nezapustila kořeny a záhy z nich vyprchala. V Matoušově evangeliu v kapitole 13, se můžeme dočíst co Pán Ježíš řekl: „Proto k nim mluvím v podobenstvích, že hledíte nevidíte a slyšíte neslyšíte ani nechápou. Neboť obrostlo tukem srdce tohoto lidu, ušima nedoslýchají a oči zavřeli“. Bůh si přeje, abychom v každé užitečné práci i v každé životní situaci našli poučení o jeho pravdě.

Připomeňme si alespoň některá podobenství připodobňující *Boží království*.

Vyšel rozsévač rozsévat (Matouš 13,1-9 18-23 Marek 4,1-20 Lukáš 8, 4-15)

Podobenstvím o rozsévači Kristus znázornil skutečnosti nebeského království a dílo, které velký Hospodář koná pro svůj lid. Jako rozsévač vychází na pole, tak přišel Pán Ježíš, aby rozséval nebeské semeno pravdy. Toto podobenství je tak prosté, že lidé nedoceňují jeho význam. Kristus chce převést naši pozornost od semene vsazeného do země k semenu evangelia. Když je toto semeno zaseto do lidské mysli, přivádí člověka zpět k Bohu. Zahradu srdce musíme stále obdělávat. Půdu je třeba rozorat hlubokým pokáním. Jedovaté satanovy rostliny je nutno vytrhat i s kořeny. Půdu, která zarostla trním, je možné zúrodnit pilnou prací.

Nejprve stéblo, potom klas.... (Marek 4,26-29)

V tomto podobenství se mluví o semenu, že „vzchází a roste“, člověk ani neví jak. U pšenice se vyvíjí napřed stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. Zde je nám připomenuto, že Bůh řídí dění v přírodě. Semeno má v sobě zárodek života, který do něho vložil Stvořitel. Samo o sobě by nemělo sílu vzklíčit. I člověk má vykonat svůj podíl, aby obilné zrno mohlo dobře růst. Lidské působení má své meze, člověk je nedokáže překročit. „A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň“. I když vydáme ze sebe všechno, musíme stále spoléhat na Tvůrce, který podivuhodnými pouty své svrchované moci spojil setí a sklizeň. Podobně i nebeský Hospodář očekává „žeň“ jako odměnu za svou

nejvyšší obětí. Bůh ve smlouvě s lidstvem prohlašuje, že „setba i žně... nikdy nepřestanou po všechny dny země“ (Gn 8, 22).

Plevel... (Matouš 13,24-30 13,37-43)

V tomto podobenství nám Ježíš přirovnává nebeské království k člověku, který zasal dobré zrna na své pole. V noci jeho nepřítel tam nasej plevel, který se ukázal, když stéblo vyrostlo a nasadilo na klas. Rozséváč, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka. Dobré zrna znázorňuje lidi zrozené z pravdy Slova Božího. Plevel naopak zobrazuje lidi, kteří jsou ovocem bludu nebo falešných zásad. Nepřítel, který zasal plevel, je satan. Toto podobenství nás nevede k falešné sebedůvěře, ale k pokoře. Do půdy nepadá jen dobré semeno. Pšenice a plevel spolu porostou do žně. Žeň představuje ukončení doby milosti. Pak bude plevel svázán do otýpek a spálen. Toto podobenství v sobě skrývá ještě další naučení – o úžasné Boží shovívavosti a velké lásce k člověku.

Jako hořčičné zrna ... (Matouš 13,31.32 Marek 4,30-32 Lukáš 13,18.19)

Když Pán Ježíš vyprávěl toto podobenství, kromě obyčejných lidí naslouchalo i mnoho farizejů. Všichni posluchači mohli kolem sebe pozorovat keře hořčice, které vystupovaly nad trávu a obilí a zvolna se pohybovaly ve větru. Po jejich větvích poskakovali a hnízdili ptáci. Tak velká rostlina vyrostla z nepatrného semínka. Nejprve vyrašil malý slabý klíček, ale velké životní síly. Pak rostl a rozvíjel se, až dosáhl velkých rozměrů. Také království Ježíše Krista se na počátku zdálo ubohé a bezvýznamné. Ale hořčičné semeno rostlo a rozšířilo své větve po celém světě. Až pominou všechna světská království, na kterých si lidé zakládají, království nebeské zůstane silné a mocné.

Skrytý poklad... (Matouš 13,44)

Toto podobenství znázorňuje, jakou cenu má nebeský poklad a jaké úsilí musíme vynaložit, abychom ho získali. Muž, který našel poklad na poli, byl hotov rozloučit se s majetkem co měl a rozhodl se vynaložit veškeré úsilí, aby skrytý poklad získal. Pole s pokladem v podobenství představuje celou Bibli, poklad je symbolem evangelia. Boží slovo nabízí větší bohatství než všechna naleziště zlata a poklady tohoto světa. Mnozí lidé považují poklady evangelia za skryté. Myslí si, že jsou moudří. Zpychli, nechápou krásu, moc a tajemství plánu vykoupení. Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší, mají rozum, ale skrytý poklad nevnímají.

Perla... (Matouš 13,45.46)

Podobenství nepředstavuje vzácnou perlu jako dar. Obchodník, který kupoval krásné perly, když objevil jednu drahocennou perlu, koupil ji za cenu všeho co měl. Spasitel nám přirovnává hodnotu zachraňující Boží lásky k drahocenné perle. I my musíme hledat perlu nesmírné ceny, ne však na pozemských tržištích. Cenu, kterou za ni máme zaplatit, nelze vyčíslit hodnotou zlata. Máme se Bohu odevzdat a vědomě žít podle všech jeho požadavků. Vše, co jsme, všechno naše nadání a

schopnosti patří Pánu a máme je zasvětit jeho službě. Ani nejvyšší vzdělání nemůže samo o sobě přivést člověka blíže k Bohu. Jestliže se takto plně odevzdáme Kristu, dá se Kristus se všemi nebeskými poklady nám. Tak znovu získáme vzácnou perlu a pochopíme její cenu nebeského království.

Boží vinice... (Matouš 21,33-44)

Hospodář si vybere kus půdy, oplotí ji, vyčistí a obdělá, vysadí na ní nejlepší vinnou révu a těší se na bohatou úrodu. Očekává, že tento kus země, který zvelebil svou prací a péčí, mu bude svými výsledky ke cti. Podobně Bůh vybral ze světa národ, aby ho vychoval a vzdělal. Jako Boží vinice měl izraelský národ přinášet plody naprosto odlišné od plodů pohanských národů. Tomuto lidu Bůh ve své nesmírné dobrotě požehnal a dal mu veliké výsady. Pak očekával, že ponese plody, a tím jej poctí. Bůh měl v úmyslu udělit prostřednictvím židovského národa bohaté požehnání všem národům. Vinici již dříve popsal prorok Izajáš. Jeho nádherná slova líčí, jaký úmysl měl Bůh - pěstoval Izraele jako vinnou révu. „... Můj milý měl vinici na úrodném svahu. Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny, ona však vydala odporná pláňata“. (Iz. 5,1,2)

V naučeních z přírody je jednoduchost a čistota, která jim dává nejvyšší hodnotu. Každý z nás je potřeboje. Krása přírody vede člověka od hříchu a světských svodů k čistotě, pokoji a k Bohu. Ježíš hledal cestu ke každému srdci. Proto používal mnoho různých přirovnání nejen proto, aby ukázal pravdu z různých hledisek, ale také proto, aby oslovil různé posluchače.

av

Použitá literatura: Ekumenický překlad Bible

E.G.Whiteová: Perly moudrosti

Příště: Počátky církve-křesťanství

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: Umírněnost – hněv
Termín setkání: Středa 9. července 2014
Čas a místo setkání: 18:50 ve Farním sále

Biblický text:

- Gen 4,1-16 Kain a Ábel

Biblické odkazy:

- Jak 1,19-20 Rychlý k naslouchání, pomalý k mluvení, k hněvu
- Mt 5,22-26 Kdo se hněvá na svého bratra
- Mt 5,38-42 Neodplácet zlým za zlé
- Lk 9,51-56 Synové hromu – nevíte, čího ducha jste
- Ř 12,18-20 Žijte se všemi v pokoji

O tom farním putování...

V úterý 17.6. časně ráno jsme se autobusem na cestu do Křešic vydali, kam jsme před rokem finanční pomoc kvůli povodním poslali. A také, abychom to místo poznali. V autobuse vládla dobrá nálada, řidič cesty znalý, ochotný a milý, takže jsme nikde nebloudili.

A když jsme do Křešic dorazili, u poutního kostela jsme zastavili.

Vedle něho socha Panny Marie Křešické tu tiše stojí a svědčí o tom, jaké tu voda způsobila škody. Cedulka na zdi kostela visící, přichoziho poutníka informovala, do jaké až výšky voda při povodni vystoupala.

Smutný byl pohled na zchátralý kostel a na vše, co povodeň napáchala, ještě smutnější však zjištění, jakou spoušť tu nenechává ruka člověka zanechala. Brzy naše chmury rozptýlili zdejší lidé milí, pan farář Jaroslav Stříž s pomocníky svými, všichni společně jsme mši svatou slavili a po ní nás hezky na faře pohostili.

Pak jsme v boskovickém zámku krátké zastavení udělali, aby si řidič i autobus od jízdy odpočali.

Dalším cílem našeho putování byly Litoměřice, na které se každý těšil velice, ale myslím, že pan farář Pavel Kuchař nejvíce. Rok tu v semináři na kněze študoval a velmi rád na tu dobu vzpomínal. V bývalém semináři nás pěkně přivítali, jídlo i nocleh nám přichystali.

Druhý den ráno po mši svaté a chutné snídani nás již na litoměřickém biskupství čekali. Pan biskup Baxant, člověk srdečný a milý, si s námi povídal hezkou chvíli. Vedle biskupství tu hrdě katedrála stojí, zasvěcená svatému Štěpánovi. Také jsme ji navštívili a pak se už s Litoměřicemi rozloučili.

Cesta dále rychle ubíhala a než jsme se nadáli, brána a věž oseckého kláštera nás vítaly. Místo opata nás v síni prelatury vítá známá tvář – vždyť je to doktor Koska, benešovský rodák náš. O dějinách i současnosti kláštera nám vykládal, i o naše hladové žaludky se postaral. Hodiny na věži 16. hodinu odbily a nás tak upozornily, že je čas vydat se na cestu zpátky domů a poděkovat Pánu Bohu za vše, co jsme viděli a prožili. A i když jsme se na Mělníku už nezastavili, přece jsme víno, kořalku a místní pivo okusili. Domů jsme se všichni šťastně a ve zdraví vrátili, jak jsme o to v modlitbě prosili.

A to je konec povídání o jednom farním putování. Zbývá však ještě poděkování ochotným lidem – panu faráři, paní Terezii Kubíkové a panu Vilibaldu Švančarovi, kteří věnovali svůj čas při přípravě a organizaci tohoto zájezdu, abychom my ostatní něco nového poznali a prožili. Zároveň si však uvědomili a byli Bohu vděční za to, v jakých podmínkách můžeme praktikovat svoji křesťanskou víru.

Účastnice zájezdu A.H. z D.B.

Barokní zámek v Ploskovicích

Kostel sv Matouše v Křešicích

Byli jsme na pouti a...

Téměř za ranního kuropečení, v úterý dne 17. června nastoupili postupně na uvedených zastávkách u nákupního střediska, restaurace Štika v Dolním Benešově a u autobusové zastávky na začátku Dolního Benešova - Zábřehu, také u kostela, mírně nedospalí účastníci poutního zájezdu do Křešic a Litoměřic. Netrvalo však dlouho a téměř všichni zázračným způsobem oživilí. Během příjemné cesty do poutního místa Křešice byly zpívány účastníky zájezdu písně k Panně Marii, proloženy modlitbou růžence. Také se uskutečnily dvě zastávky na odvedení a doplnění tekutin. Vynikající kávu nám připravil řidič cestovní kanceláře Kazak Tour pan Zdeněk. Kolem jedenácté hodiny jsme dorazili do obce Křešice, kde jsme po drobném hledání nakonec našli původně zaplavený kostel Navštívení Panny Marie i jeho správce pana faráře Jaroslava. Kostel byl v minulosti minimálně 20x vykraden a v současnosti je téměř bez inventáře. Po přípravě a nazdobení oltáře byla sloužena mše svatá otcem Pavlem a koncelebrovaná otcem Jaroslavem. Správcem farnosti bylo vysloveno upřímné poděkování za finanční pomoc po záplavách a následovalo pozvání na krátké posezení u kávy a koláče v prostorách fary. Po upřímném loučení a pozvání otce Jaroslava do naší farnosti jsme pokračovali v cestě do Litoměřic. Na této trase českým středohořím, byla skutečně cca hodinová zastávka v obci Ploskovice, kde bylo možno shlédnout barokní zámek postavený v létech 1720-1725, z popudu princezny Anny Marie Františky Toskánské. Pak už naše cesta směřovala přímo do Litoměřic, kde jsme byli po rozdělení na jednotlivé pokoje ubytováni v Diecézním domě kardinála Trochty. Zaměstnanci hostelu nám připravili vydatnou večeři, po níž následoval volný program, včetně možnosti prohlídky města. Stanovená večerka dle programu byla dodržena.

Druhý den ráno po nutné hygieně byla v kapli Diecézního domu sloužena mše svatá otcem Pavlem. Následně jsme se posilnili snídaní a pak v jednom šiku přesunuli do biskupské rezidence k audienci u pana biskupa mons. Jana Baxanta, který nás v krátkém výkladu seznámil s historií diecéze a počtem farností. Po připraveném drobném pohoštění nám pan biskup poděkoval za návštěvu a pomoc s přáním Boží ochrany všem účastníkům i rodinám při naší cestě. V sousední katedrále sv. Štěpána nám byla umožněna prohlídka s odborným výkladem. Naše cesta pak směřovala do Cisterciáckého opatství v Oseku, kde nás v Opatském sále přivítal správce MVDr. Koska, kde nás u skleničky klášterní pálenky na trávení, seznámil s historií kláštera. Poté následoval oběd připravený otcem Phillipem, správcem farnosti a jeho pomocníky. Po vydatném obědě byla uskutečněna prohlídka zahrad, upraveného

ubytování, gotické křížové chodby a románského kostela Nanebevzetí Panny Marie z let 1207-1222 barokně přestavěného 1711-1718, provázena podrobným výkladem MVDr. Kosky. Po vyčerpávající pochůzce bylo připraveno posezení u kávy a tvarohového koláče. Nasycení zážitky z příjemných chvil včetně dobrého pohoštění a po poděkování za vřelé přijetí, jsme z mírným zpožděním proti původnímu plánu nastoupili cestu do svých domovů. Zpáteční cesta probíhala opět po přibližně stejné trase, za zpěvu poutních písní a modliteb růžence se zhruba stejnými zastávkami, k čemu, jistě víte. Návrat se nám podařilo trochu přetáhnout přes stanovenou večerku.

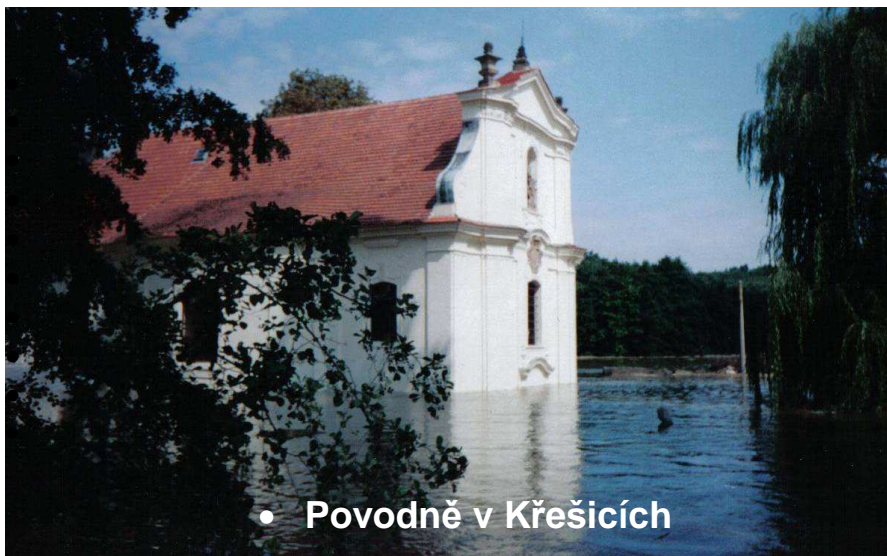
K.K. z D.B.

audience u Mons. Jana Baxanta

Poutní kostel po vnější opravě

• Povodně v Křešicích

Naše putování.

Ve dnech 17. a 18. června se farníci z Dolního Benešova a Zábřehu spolu s panem farářem vydali na pouť do Křešic, Litoměřic a Oseku.

DEN PRVNÍ - KŘEŠICE

Malá obec na břehu řeky Labe. V minulých letech 3x vytopená. (loňská finanční sbírka byla poslána do tamní farnosti.) V obci jsou 3 kostely, z nich je jeden odsvěcený. Farní kostelík je zasvěcený sv. Matoušovi a Mariánský poutní kostel. V něm pan farář Pavel společně s místním knězem Jaroslavem odsloužil mši svatou.

Vnitřek kostela byl velmi zničený povodněmi, ale i rozkradený. A to doslova. Zbyly jen holé stěny a torzo oltáře. Byl to smutný pohled na lidský hyenismus a vandalství. Venkovní fasáda a okolí bylo již opraveno a upraveno.

Příjemnou stránkou naší pouti do Křešic bylo přijetí panem farářem Jaroslavem a jeho třemi pomocníky na místní faře, kde nás bohatě pohostili. Vydáváme se na další cestu.

Malá zastávka v Ploskovicích (prohlídka zámku a parku). Na zámku se natáčely pohádky a film Amadeus.

Přijíždíme do Litoměřic. Ubytování v areálu bývalého kněžského semináře (Diecézní dům kardinála Trochty), potom prohlídka města. Tady prožil pan farář první rok studií.

LITOMĚŘICE

Jedno z nejstarších českých měst. Na Dómském vrchu je areál kapituly s barokním biskupstvím a katedrálou sv. Štěpána. V celém městě je řada kulturních a historických památek.

DEN DRUHÝ

Ranní mše svatá v kapli ubytovacího domu, snídaně a cesta na biskupství. Přijetí panem biskupem Baxantem bylo milé. Pan biskup nás krátce seznámil se situací v litoměřické diecézi, poděkoval za pomoc při povodních a každému udělil své požehnání. Následovala prohlídka katedrály sv. Štěpána s průvodcem. A pak už cesta do Oseku.

OSEK

Městečko (asi 600 obyvatel) severozápadně od Teplic. Na jeho území byl koncem 12-tého století založen řádem cisterciáků klášter s kostelem Nanebevzetí P. Marie.

Konvent zde působil až do nástupu komunistů k moci. V té době zde byly internovány řádové sestry. V roce 1992 byl klášter vrácen cisterciáckému

řádu. Nastala obnova domů a řeholních komunit. Při klášteře byl vytvořen spolek na jeho obnovu. Po smrti posledního opata a pro nedostatek mnichů se stal jeho správcem dolnobenešovský občan pan doktor Jindřich Koska. Ten nás vřele přivítal, pozval k obědu. Po obědě nás provedl areálem kláštera a kostela, kde probíhá restaurace stropních fresek. Je třeba hodně práce a hodně pomocných rukou, aby tato historická a kulturní památka zůstala zachována dalším generacím.

DOJMY Z POUTI

Litoměřicko - vysoká kriminalita, není úcta k hodnotám, málo kněží, málo věřících. Ale ti, co víru mají, si zachovali tolik naděje do budoucnosti, lásky k bližnímu a pracovitosti, že jsou zářným příkladem pro ostatní.

Modleme se za ně.

P.B. Zábřeh

Poutníci před sochou Panny Marie

Na Prašivé se tentokrát neprášilo, ale „blátilo“.

Za několikaletou tradicí setkávání biskupa naší ostravsko-opavské diecéze Františka Lobkowicze s dětmi v první prázdninový den na Prašivé v Beskydech se poprvé uskutečnila tato akce v tzv. „mokrě variantě“ v bazilice Panny Marie ve Frýdku. Několik dětí napsalo své dojmy a postřehy, ty jsou ale z důvodu kapacity Nedělníčku uvedeny i s fotografiemi na farních webových stránkách:

www.farnost-dolnibenesov.webnode.cz .

Za děti alespoň jeden příspěvek:

V úterý 1.7.2014 jsme byli na výletě na Prašivé. O krásném počasí jsme si mohli nechat jenom zdát. Na Prašivé lilo jako z konve tak jsme horu ani krásný kostelík o kterém mi vyprávěli neviděli. Na štěstí pan farář měl náhradní plán, který byl super. Mše byla v bazilice ve Frýdku-Místku. Bazilika je moc krásná a mše se mi také hodně líbila, hlavně zpěvy, které jsme si mohli společně zaspívat. Kázání biskupa Františka Václava Lobkowicze bylo o tom co děláme doma u stolu. Po mši jsme šli plnit úkoly do připravených stánků(tzv. Stolečků) kolem kostela . Bylo jich tam 25. Všechny jsme je neprošli, protože zase začalo pršet. Tak jsme jeli domů.

Výlet byl moc fajn a vůbec mi nevadilo že jsem horu neviděla. Příští rok pojedou znova a třeba uvidím PRAŠIVOU!

Sandra Dominiková

Odveta se podařila!!!

Po roce jsme se opět sešli na fotbalovém hřišti v Zábřehu, abychom shlédli zápas mezi kněžími a chlopy z Kolovratu. Akce se nesla v duchu velkých fotbalových zápasů a to tím, že žlutočerné kněze a

červené kolovratské dovedli na hřiště malí fotbalisté ve stejných dresech. Ti si mimo jiné zahráli ještě před hlavním soubojem a nutno dodat, že se opravdu bylo na co dívat, děti byly moc šikovné. Na kněžích bylo vidět, že celý rok pilně trénovali (!?).

První gól dali právě oni. Jednogólový náskok se jim dařilo udržet až do výměny stran. V druhém poločase se kolovratští vzmužili a střelili góly dva. Těsně před koncem ovšem kněží vyrovnali na 2:2!

Závěr bez vítězů nebyl možný, tak došlo k penaltám. Díky mohutnému povzbuzování byli kněží lepší, takže zápas letos vyhráli oni!!!

Počasí nám přálo, organizace byla dobrá, a proto jsme prožili úžasné nedělní odpoledne. Doufáme, že se akce ujme jako tradice i do dalších let!!!

G.B.

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

V neděli 22. června jsme prožívali, již tradičně ze čtvrtka přeloženou, Slavnost Těla a Krve Páně.

Po mši svaté v 9. hodin následoval slavnostní eucharistický průvod, se čtyřmi zastaveními u oltářů na Rynku.

Družičky, květiny, břízky, hudba... nemá to chybu. Krásný a sváteční prožitek pro všechny zúčastněné, obzvláště když ještě počasí trochu popřeje.

Kde je počátek této, tak krásné slavnosti? Proč s ním souvisí eucharistický průvod? Jak dlouho již slavíme Boží Tělo? Na to se neptáme, je to prostě tradice. Važme si však této tradice, protože procesí je dnes v mnohých farnostech už jen vzpomínkou.

750 LET OD USTANOVENÍ SVÁTKU BOŽÍHO TĚLA

BOLSENSKÝ EUCHARISTICKÝ ZÁZRAK

Všechno se to začalo v městečku Bolsena, v kostele zasvěceném sv. Kristině. Toto krásné místo, ležící nedaleko Bolsenského jezera ve střední Itálii, bývalo kdysi zastávkou pro pěší poutníky směřující do Říma po staré poutní cestě Via Francigena.

Příběh vypráví o knězi Petrovi, který putoval z Prahy do Říma, aby si na své pouti vyprosil osvobození od svých pochybností, zda je Kristus skutečně přítomen v Nejsvětější svátosti.

Tento český řeholník Petr z Prahy, dnes známý jako Pietro di Praga, se zde na své cestě do Říma zastavil, aby sloužil mši svatou.

Když pronášel slova proměňování a pozdvihl Hostii, ona se v jeho ruce proměnila v živou tkáň a zkrvavěla. On se velmi ulekl a snažil se ji ukrýt v korporálu. Přitom korporál prosákl krví, která vystříkla i na dlažbu před oltářem, když jej se zázračně proměněnou hostií odnášel do sakristie.

Zpráva o zázraku v Bolseně se brzy donesla k papeži Urbanu IV. Ten pověřil orvietského biskupa, (Bolsena totiž spadala do orvietské diecéze), aby mu byl tento krví potřísněný korporál přinesen. Když se tak stalo, sám papež se svým průvodem mu vyšel z města vstříc.

Bylo to 19. června roku 1264, právě ve čtvrtek po svátku Nejsvětější Trojice. Den přenesení korporálu se stal svátkem Božího Těla, dnes Těla a Krve Páně.

(Porovnejte si datum přenesení korporálu se svátkem Božího Těla letos! Nebudete věřit! Je to na den přesně 750 let)

Pro celou církev byl tento svátek zaveden papežem Urbanem IV. bulou z 11. srpna 1264. Bula byla vydána v umbrijském městě Orvietu, kde tehdy sídlila papežská kurie, a kde je také onen korporál uchovávan.

V bolsenském kostele je velký relikviář s dlaždicí, na níž je jasně vidět kapka krve Páně. Další dlaždice vyjmuté z podlahy jsou uchovány v trezoru. V relikviáři je schránka, v níž jsou také uchovány části Těla Páně, které při onom zázraku zůstaly knězi Petrovi na pateně.

Svatého Tomáše Akvinského, který tehdy působil v Orvietu, pověřil papež, aby pro něj sepsal kněžské hodiny a mešní zpěvy k oslavě Božího Těla. Tak vznikly v létě 1264 překrásné eucharistické hymny „*Chvalte ústa*“ * „*Klaním se ti vroucně*“ * „*K svátku tajemnému*“ a sekvence „*Sióne chval Spasitele*“.

V roce 1985 zkoumali vědci částice Těla Páně a konstatovali, že se jedná skutečně o lidskou tkáň. Ani po tolika staletích nepodlehla rozkladu. Tyto velmi vzácné relikvie Těla Páně byly znovu uloženy do vzduchoprázdny trubice a uschovány v relikviáři, aby i v budoucnosti svědčily zatvrzelým nevěřícím Tomášům. Mnozí, zdaleka ne všichni, jako za dob Kristových, neuvěří, ale blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.

Svatá Kristina z Bolseny - panna a mučednice, 24. července

Kristina žila ve 3 století v Bolseně. Patří k těm mučednicím, za jejichž mučení, nebo tresty jsou zodpovědní jejich vlastní otcové, bezcitní, bez lásky. Dokázali způsobit svým vlastním dcerám kruté utrpení a dokonce i smrt. Mezi tyto světice patří například i svatá Barbora.

Kristina byla milým dítětem plným lásky a otevřenosti. Dostalo se jí dobrého vzdělání. Její otec Urban, velitel vojenské posádky, byl členem známé pohanské římské rodiny Anici. V té době vládl císař Dioklecián (243-312), velký nepřítel křesťanů. Kristina, žijící v bohatém pohanském prostředí, měla však značně vyvinutý smysl pro chudé a ubohé a velkou touhu zmírnit jejich bídu a utrpení. Jedna služebná ji vychovala v křesťanské víře. Poznala též tajné křesťany, obdivovala jejich

statečnost při vyznávání víry, a tak se i ona nadchla pro Krista a přijala křest. Tehdy jí bylo 12 let.

Když se otec Kristiny dozvěděl, že dcera neobětuje římským bohům, ale konvertovala ke křesťanství, v návalu zlosti ji zavřel do obrovské věže na ostrově Martana ještě spolu se dvanácti pohanskými služebnicemi. Doufal, že za těchto podmínek se nové víry odřekne. Kristina však

odmítala uctívat stříbrné a zlaté modlářské sošky, které patřily jejímu otci a byly ve věži uloženy. Potají je rozbíjela a úlomky rozdávala ubohým, chudým a pronásledovaným. Všechny otcovy vyhrůžky byly marné. Obrátila na víru také mnoho služebníků v domě.

Když o tom dostal její otec zprávu, rozzlobil se do nepříčetnosti. Krutě ji sešlehal pruty a uvrhl ji do hradního vězení. Ale ani tam dívka neztratila víru a zůstala pevná ve svém přesvědčení. Sám otec se proto stal jejím nesmlouvavým pronásledovatelem. Po ukrutném bití nechal její tělo trhat železnými háky a poté ji dal přivázat na skřípec, otáčející se nad ohněm. Kristina mučení přežila a ve vězení ji zcela uzdravili tři andělé.

Otec byl ze zázraku vyděšený, ale zároveň zuřil nad množstvím konverzí mnoha lidí, ke kterým docházelo vlivem těchto událostí. Proto poručil, aby jí na krk přivázali kámen a hodili ji do bolsenského jezera.

Kámen se však nepotopil, plaval na vodě a s Kristinou připlul zpátky na břeh. Po tomto incidentu otec náhle zemřel

Utrpení Kristiny však pokračovalo i po otcově smrti. Urban měl totiž dva následovníky, Dia a Juliána.

Dio byl stejně krutý jako dívčin otec, dal Kristinu zbičovat a vhodit do kotle plného rozpálené smůly. Ale ani to děvčeti neuškodilo, přestože tam setrvala pět dní. Když nečekaně zemřel i Dio,

Julián ho plně nahradil a byl v mučení stejně vynalézavý. Na jeho příkaz byla Kristina vhozena do rozpálené pece. Bůh dívku opět zachránil, a když ji pak ostříhanou a nahou přivedli přes celé město do Apollonova chrámu a nutili pokleknout před sochou pohanského bůžka, socha se pod jejím pohledem rozpadla v popel.

Julián zůstal neoblomný, nic ho nedokázalo pohnout k soucitu. Naopak, nařídil vhodit Kristinu do klece s jedovatými hady. Pozval chovatele z Marsiky, z kraje, kde se tito jedovatí plazi vyskytovali ve velkém. Hadi se ale obořili na něho, uštkli ho a on okamžitě zahynul. Kristina však lovce hadů litovala, díky její modlitbě znovu oživil a přijal víru v Krista.

Nakonec dívka prosila svého Pána, aby její mučení bylo už skončeno, což se stalo. Lučištníci ji propíchali šípy a zemřela podobně jako svatý Šebestián.

Hrob Kristiny je v kryptě kostela sv. Kristiny v Bolseně. Tam je umístěn sarkofág, v němž byly kdysi uchovávány ostatky mučednice. Dnes jsou ostatky pod oltářem z obavy před možnými dalšími pokusy okrádež.

Čedičová deska, ke které byla Kristina přivázána a vhozena do jezera, byla umístěna před oltářem kostela v Bolseně, který je jí zasvěcen a na kterém se stal Knězi Petru z Prahy onen eucharistický zázrak.

Marie Ohřálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

HVĚZDICE

Zuřila strašná bouře. Ledové ostří větru se zařezávalo do vodní hladiny a zvedalo ji do obrovských vln bijících do pobřeží jako beranidla, které při návratu rozrývaly a obracely mořské dno jako obří pluhy. Vodní proud strhával malá zvířátka, která žila při dně, korýše a plže, a vyhazoval je desítky metrů na břeh. Bouře skončila stejně rychle, jako začala.

Hladina moře se zklidnila a ustoupila o několik metrů. Pobřeží zůstalo pokryté blátem, ve kterém se zmítaly a umíraly tisícovky hvězdic.

Bylo jich tolik, že pláž jimi zrůžověla. Ten zvláštní jev vzbudil zvědavost mnoha lidí. Přijely i televizní štáby, aby o podivném úkazu natočily reportáž. Mořské hvězdice se téměř přestaly pohybovat. Pozvolna hynuly.

Mezi lidmi byl také jeden chlapec, který přišel s tatínkem. Smutně se na hvězdice díval. Všichni je jen pozorovali a nikdo nic neudělal. Náhle se chlapec vytrhnul tatínkovi z ruky, zul si boty a ponožky a rozběhl se na pláž. Sklonil se, nabral do ručiček tři malé hvězdice a běžel je hodit do vody. Pak se vrátil a celou akci opakoval.

Z betonového chodníku na něj volal muž:

"Co to děláš, chlapče?"

"Házím ty hvězdice zpátky. Jinak tu na břehu všechny pomřou," odpověděl chlapec v běhu.

"Ale vždyť jich tu jsou tisíce! Stejně je všechny nestačíš zachránit," zavolal na něj muž. "A stejně je to i všude kolem, na tom nic nezměníš!"

Chlapec se usmál. Vzal do ruky další hvězdicu a hodil ji do vody se slovy: "Ale pro tuhle jsem to změnil!"

Ten muž chvíli mlčel, pak se sehnul, zul se a slezl dolů na břeh. Začal sbírat hvězdice a házet je zpátky do vody. Za chvíli se k nim přidala dvě děvčata a už byli čtyři. Po chvíli bylo na pláži padesát lidí, pak sto, dvě stě, tisíc. A nakonec byly zachráněny všechny hvězdice.

Aby se změnil svět, stačilo by, kdyby se někdo, třeba maličký, odvážil začít.

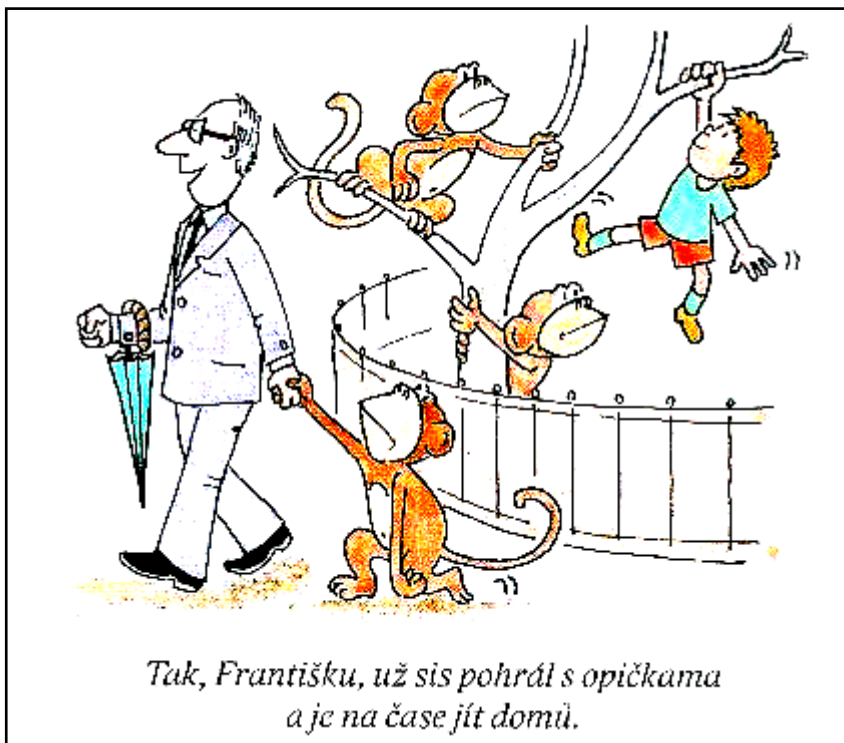

Pro zasmání

Kosmonaut přiletí k nebeské bráně. Mává na svatého Petra a volá: „To je úžasné! To je neuvěřitelné! Vůbec jsem netušil, že nás naše expedice přivede až tak daleko!“

Svatý Petr mu také zamává: „Ale kdepak, tak to není... To se vám jen nezdařil start!“

*Tak, Františku, už sis pohrál s opičkama
a je na čase jít domů.*

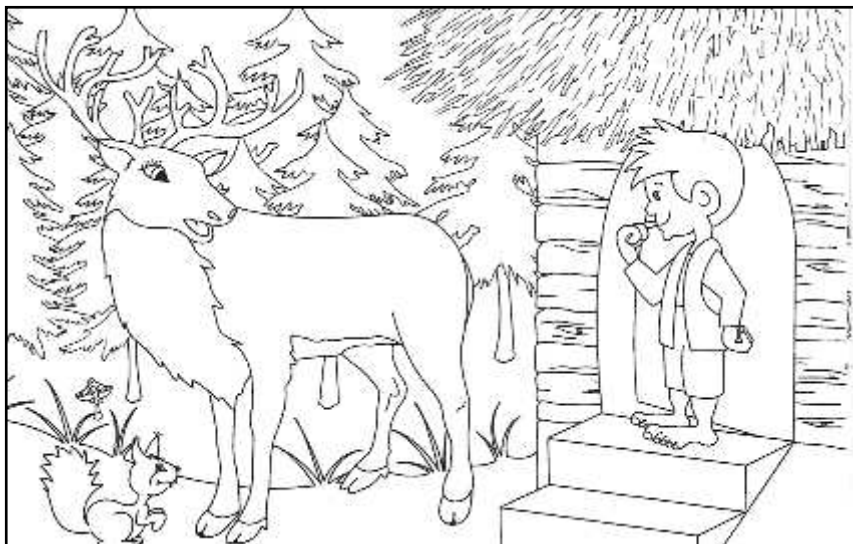

**Babička se ptá vnuka: „Tak co Tomášku, jak se máš?“
„No ujde to babi, jen s tvou dcerou jsou neustále problémy.“**

Z knihy Nezbedův humor 4. Vydala redakce dětského časopisu Nezbeda. Zlín 2012.)

Marie Ohřálová

Dětem: Znáš tuhle pohádku? O kom je? Vymaluj a vyprávěj.

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Vylušti tajenku"

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
S	S	S	S	S	S	S	S	S	S

1. Podzemní místnost domu,
2. nevidomý, 3. cedník,
4. obyvatel lesa, 5. švestka,
6. d'ábel, 7. dětská nemoc,
8. severní část Ruska,
9. část věty, 10. zápach.

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 27. července !!!

Správná odpověď z minulé soutěže:

Tajenka červnové doplňovačky zní „BOLESLAV“. Z 15 správných odpovědí (12 v krabičce, 3 elektronicky) vylosoval pan farář tyto výherce:

1. cena - kniha – **Lucie Gaidečková** 9 let – Dolní Benešov; **2. cena** – biblické karty - **Manolo D' Agostini** 7 let – Ostrava-Bartovice; **3. cena** - pexeso – **Adam Hein**, 9 let – Dolní Benešov. Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře. **Výhercům blahopřejeme**

Rodiče, pomozte svým dětem modlit se !!!

*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme
a radujme se z něho.*

Žalm 118, verš 24

Bože, ty jsi vybarvil náš svět
jasně a krásně.
Zalil jsi naše dny
slunečním svitem.
Stvořil jsi motýly a duhy.

Líbí se mi tvé modré a zelené
a červené a žluté barvy.
Uhádneš jakou barvu mám nejraději?

***Rodiče: Jakou barvu má vaše dítě nejraději?
Kolik věcí umí v té barvě vyjmenovat?***

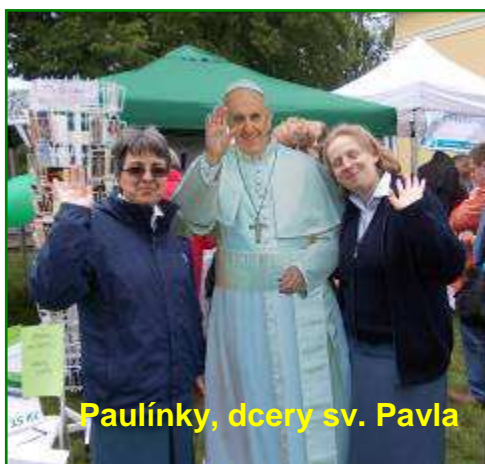
Z Knihy modliteb pro děti. Napsala Christiane Harder Tangvald
ilustr. Frances Hook) Vydáno v r.1987.

Marie Ohrálová

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin
příjemné, pokojné a sváteční chvíle.

Z poutí Radia Proglas a Tv Noe na Svatém Hostýně

Paulínky, dcery sv. Pavla

Před stánkem Paulínek

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyprjána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohřálová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917.